

عوام فریبی وزیر کار

و ۵۰۰ هزار شغل

صادق کار

حتی نتوانسته مانع رشد بیکاری در میان این گروه از بیکاران شود. هم چنین اظهارات ربیعی و سایر سخنران در این همایش به اصطلاح بین المللی، نشان می دهد که سیاست های گذشته دولت برای ایجاد اشتغال که عمدتاً روی حذف قوانین حمایتی،

در بهترین حالت مطلوب وزیر کار، حداقل سالی ۵۰۰ هزار تن بر ارتش بزرگ بیکاران افزوده خواهد شد و بحران بیکاری نیز عمیق تر از حال خواهد گرد، زیرا بنا به داده های آماری رسمی، هر ساله یک میلیون بر متقاضیان کار افزوده می شود که بنا به گفته یکی از معاونان ربیعی ۸۰ درصد این تعداد فارغ التحصیلان دانشگاهی هستند و هم اکنون ۲۵ درصدشان بیکارند و دولت تا کنون

بنا به گزارش خبرگزاری "ایلنا" علی ربیعی وزیر تعاون، کار و رفاه در سخنرانی اش که در "در کارگاه بین المللی مطالعات بازار کار" که در ۱۱ شهریور برگزار شد گفت: "اقتصاد ایران در بهترین حالت ممکن، می تواند ۵۰۰ هزار شغل در سال ایجاد کند".

این گفته به معنی آن است که از این به بعد و تا اطلاع ثانوی، حتی

راه های ایجاد اشتغال توسعه صنعت توریسم است، ولی موانع مذهبی و محدودیت ها و شرایط سختی که برای توریست های بخصوص غیر مسلمانان وضع کرده اند، مانع توسعه این صنعت پر منفعت و اشتغال زا شده است. دولت شعار ایجاد اشتغال می دهد، اما در عمل اقدام حمایتی موثری از بخش تولید نمی کند. آزاد سازی قیمت ها که به دنبال تصویب طرح یارانه ها صورت گرفت، هزینه های تازه ای را برای تولید کنندگان در پی داشت. قرار بود با اختصاص بخشی از درآمد یارانه ها به بتولید بخشی از این هزینه ها جبران شود، ولی با گذشت چند سال از اجرای این طرح، فقط پنج درصد از این مبلغ پرداخت شده و کارفرمایان برای جبران آن قیمت کالاهای شان را بالا برده و مشتریان شان کم و تولیدشان را کاهش داده اند. اگر بر این ها سقوط قدرت خرید کارگران و مزدبگیران را که خود در دامن زدن به رکود نقش موثری دارند و کاهش بودجه عمرانی و افزایش سرسام آور بودجه نظامی و دستگاه سرکوب و زندان ها را بیفزائیم، آن وقت آن چشم انداز تیره و تاری که وزیر کار از آینده بازار کار ارایه می دهد، قابل فهم تر می شود. آری برابستی با تداوم این سیاست ها حتی آن ۵۰۰ هزار شغلی که وزیر کار وعده اش را می دهد، بعید است که عملی شود و سرنوشت بهتری از وعده های عملی نشده این چینی ربیعی داشته باشد. ایجاد اشتغال مستلزم زیر و رو شدن سیاست های کنونی و بویژه یک چرخش صدو هشتاد درجه ای در رویکرد های نظامی گرایانه حکومت است که فعلا دور از تصور است. با این همه میلیون ها جوانی که خود را قربانی این رویکرد می دانند و در این حالت آینده روشنی برای خود در دسترس ندارند، مجبور هستند خودشان دست بکار شوند.

سیطره همین تفکر است که واحدهای تولیدی امثال "ارج" را به نابودی می کشاند تا بر ویرانه آن ها شعب لوازم خانگی کراهی و غیره را که ارج چندین دهه تولید و عرضه می کرد، بنشانند

سیطره همین تفکر است که واحدهای تولیدی امثال "ارج" را به نابودی می کشاند تا بر ویرانه آن ها شعب لوازم خانگی کراهی و غیره را که ارج چندین دهه تولید و عرضه می کرد، بنشانند.

حسین طاعی مشاور بازارکار ربیعی و یکی دیگر از سخنرانان این همایش در قسمتی از سخنانی که در همایش ابراز می کند، می گوید: "کشور ما برای یک برنامه ریزی بلندمدت در حوزه سیاست گذاری، نیازمند یک دوره طولانی صلح توام با آرامش است و این آرامش محقق نمی شود مگر با دوری از تنش در حوزه بین المللی" او به نکته درستی اشاره می کند.

تولیدکنندگان ایرانی نیز مانند دیگران باید بتوانند کالاهایشان را به کشورهای دیگر صادر کنند و از این طریق هم می شود اشتغال ایجاد کرد. اما دخالت های ایران در درگیری های داخلی و مناقشات کشورهای منطقه این امکان را محدود کرده. امروزه حتی کار بجایی رسیده که در عراق هم بازار کالاهای ایرانی با محدودیت روبروست و پروژه های عمرانی را هم گفته می شود به شرکت های ایرانی نمی دهند. وضعیت در سایر کشورهای منطقه هم کم و بیش به همین صورت است. به عقیده عده ای از کارشناسان یکی دیگر از

منجمد کردن سطح دستمزدها و به عبارتی ارزان و مطیع کردن نیروی کار و سپردن اختیارات تام و تمام نیروی کار به کارفرمایان که برای افزایش اشتغال انجام گرفته شکست خورده است. با این همه اما بازهم مسئولان وزارت کار در این همایش روی راه کارهای شکست خورده خود تاکید دارند و هم چنان سعی در پنهان کردن نقش عوامل اصلی در بوجود آمدن فاجعه بیکاری دارند.

یکی از راه کارهای موثر در ایجاد اشتغال ایجاد محدودیت برای ورود کالاهایی است که قبلا در داخل تولید می شد ولی در اثر سیل بی رویه واردات و قاچاق به سوی ورشکستگی سوق داده شدند. اما فرادستی تجار و دلالان از یک سو و سیطره تفکر بازار آزاد و ذی نفع بودن خود مسئولان در ادامه این وضع مانع انجام اقدامات موثر می شود، بقول راغفر: "...در شرایطی که تصمیم گیران، از تصمیمات خود منتفع هستند، بنابراین این سیستم همواره منافع خودش را نسبت به منافع کارگر و جامعه ترجیح می دهد. این نحله با استفاده از سه قانون مجلس، دولت و نهادهای خصوصی سرمایه ها و ظرفیت های دولت و جامعه را به گروگان منافع خود گرفته و قادر به خلق شغل نخواهد بود."

دولت برای ایجاد اشتغال که عمدتا روی حذف قوانین حمایتی، منجمد کردن سطح دستمزدها و به عبارتی ارزان و مطیع کردن نیروی کار و سپردن اختیارات تام و تمام نیروی کار به کارفرمایان که برای افزایش اشتغال انجام گرفته شکست خورده است

زندانیان سیاسی در اعتصاب غذا، با تمام توان به یاری آن‌ها بشتابیم

فرهاد فدایی

طی هفته گذشته فعالان مدنی در خارج از کشور از کشورهای اروپایی و آمریکایی گرفته تا کانادا و حتی در برابر اتحادیه اروپا و ... با تجمع و حمایت از رضا شهبابی و دیگر زندانیان سیاسی و عقیدتی که در اعتصاب غذا هستند، ضمن انتشار چندین طومار در حمایت از آن‌ها و برگزاری مستمر تجمع‌های خیابانی، انعکاس دفاع و مطالبه به حق زندانیان سیاسی و عقیدتی را ادامه دادند، از هم اکنون فعالان حقوق بشر برای شرکت در اجلاس جهانی شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد در شهر ژنو آماده می‌شوند تا با انتشار اخبار مربوط به زندانیان سیاسی در زندان‌های رژیم سندی جهانی از محکومت حاکمیت اسلامی ایران را در ابعاد بین‌المللی به ثبت رسانند، چنین روندی حکایت از آن دارد که، اعتراض‌های مدنی آرام آرام چنان ابعاد سیاسی به خود می‌گیرد که صدای حق طلبانه رضا شهبابی و زندانیان سیاسی در ابعاد جهانی بیش از گذشته منعکس و شنیده شود و بازخورد آن هزینه‌های بیشتری را برای رژیم به همراه آورد.

ناگفته نماند طی هفته گذشته عاصمه جهانگیر گزارش‌گر ویژه شورای حقوق بشر سازمان ملل در رابطه با ایران نیز نسبت به اعتصاب غذای زندانیان سیاسی به حکومت ایران هشدار و خواستار گفت و گوی مستقیم حکومت با زندانیان شد.

طبق اخبار دریافتی هم چنان ۲۰ تن در زندان گوهردشت در اعتصاب غذا به سر می‌برند، چند زندانی سیاسی و عقیدتی نیز در زندان‌های دیگر در چنین شرایطی قرار دارند، دادستان تهران "عباس جعفری دولت‌آبادی"، که از ابتداء مشقت‌آهین را برای مقابله با مطالبه به حق اعتصابیون در رسانه‌های منتشر کرده بود، با گذشت زمان فضای سیاسی را بیش از پیش برای خود و هم‌فکرانش محدود و محدودتر احساس می‌کند، و چنان در مخمصه گرفتار شده که خواب و آرامشش به کل مختل گردیده است.

جناح راست و معتدل و ... کلید دار زندان ها و قوه قضایه هستند، آن ها با یک دست پس می زنند و با یک پا پیش می کشند تا با فریب مردم از بار جنایت های خود بکاهند و برای انتخابات آتی در دو سال آینده از هم اکنون مار افعی خود را با رنگ و لال زیبا جلوه دهند و به مردم قالب کنند.

هر روز و هر لحظه که می گذرد، اگر هر اتفاق یا رویدادی در رابطه با جان زندانیان اعتصابی بوقوع بپیوندد، بی تردید مسوولیت مستقیم آن به عهده خامنه ای و رواسای سه قوه است.

تعطل حتی برای یک لحظه ممکن نیست، می توانیم و باید با تمام توان خود از همه ابزار موجود برای نجات جان زندانیان سیاسی و عقیدتی استفاده کنیم، برای قدرت بخشیدن به اعتراض های مدنی، می توانیم مکان های ثابت را در زمان های مشخص از قبل تعیین کرده و با اطلاع رسانی از همه فعالان مدنی و کارگری بخواهیم که در یک زمان مشخص در برابر مجلس یا ... تجمع کنند، مبارزه پراکنده هر چند قابل ارزش است، ولی تا وقتی سازماندهی این نوع مبارزه یکی نشود، کار چندانی از پیش نخواهد رفت.

تجمع های مستمر هر چند کوتاه بسیار کارساز و حکومت در برابر این نوع اعتراض های مدنی بسیار ضعیف است، همان طور که در بالا به آن اشاره شد، فعالان مدنی با تعیین روز هایی از هفته به مطالبات اصلی خود و دعوت از کارگران و دیگر اقشار ذی نفع به صورت ثابت و مستمر می توانند رژیم را به چالش و پاسخ گویی وا دارند.

برای مثال با انتشار اطلاعیه ای اعلام می شود: روز دوشنبه در برابر مجلس شورای اسلامی تجمع بیکاران، روز سه شنبه از ساعت ... تا ... تجمع پرستاران، روز چهارشنبه هر هفته از ساعت تا تجمع واحد هایی که با مشکل دریافت حقوق مشکل دارند یا از فضای این نوع تجمع ها می توان استفاده کرد و با پیوند زدن به مطالبه دفاع از جان زندانیان کارگر یا ... قدرت اعتراضی را افزایش داد.

استمرار و تکرار این نوع برنامه ها می تواند سنتی را در تهران و دیگر شهر ها بوجود بیاورد تا هر هفته بخش قابل توجه ای از کارگران به صورت مداوم و ثابت تجمع های خود جوش را ادامه دهند و تا رسیدن به هدف خود این روش را پیگیری کنند و رفته رفته از دل این تجمع ها جریان مستقل و قدرتمند کارگری جانی تازه خواهد یافت. کافی است این روش تکرار شود تا در همه آحاد جامعه رفته رفته سرایت کند.

همان طور که در بالا اشاره شد، فعالان مدنی و سیاسی در خارج از کشور نیز با تجمع ها، اطلاع رسانی و اعتراض در مقابل نهاد های بین المللی، مصمم در کنار زندانیان اعتصابی برای حمایت همه جانبه از آن ها ایستاده اند، این فشار ها در روز های و هفته های آینده به مراتب شدت خواهد گرفت و حکومت برای کاستن از هزینه های بیشتر ناچار به چاره اندیشی خواهد شد.

در این میان سرکردگان جناح راست حکومت که در همه حال و همه جا، دستی در سرکوب فعالان کارگری طی ۳۸ سال گذشته داشته اند با طرح برنامه ای، رابطی را در چهارچوب دیدار با خانواده رضا شهابی، با هدف گفت و گو با همسر وی تعیین می کنند و در یک تماس تلفنی خواستار دیدار با خانواده این عضو هیات مدیره سندیکای شرکت واحد می شوند، این عمل با هوشیاری همسر و دیگر اعضای سندیکا بعد از تماس با فرد رابط، منتفی می گردد.

چنین واکنشی از سوی جناح های حکومتی دارای چند پیام است، اول این که فعالان سندیکایی و زندانیان اعتصابی تا چه اندازه دارای جایگاه اجتماعی هستند که جناح های حکومتی را بر آن داشته اند که بخواهند برای عوام فریبی از آن ها بهره ببرند، دوم این که جناح های سیاسی حاکم تا چه اندازه از نظر افکار عمومی طرد شده هستند که دیگر دفاع از اسلام و داستان عاشورا و امام حسین چندان خریدار ندارد که آقایان برای مشروعیت بخشیدن به خود در نزد افکار عمومی دست به دامن کسانی می زنند که در کل زندگی شان با آن ها چه به لحاظ عقیدتی و چه به لحاظ محتوای مبارزه در صف مقابل قرار داشته اند، و اکنون تقاضای دیدار می کنند.

هر اتفاقی در رابطه با جان زندانیان اعتصابی بوقوع بپیوندد، بی تردید مسوولیت مستقیم آن به عهده خامنه ای و رواسای سه قوه است

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

از تجربه دیگران

آینده جنبش اتحادیه های کارگری در مالزی (بخش سوم)

ناگیاہ راماسامی
دانشگاه پوترا - مالزی
ترجمہ: گودرز

۴- با توجه به این که ۶۰۰ اتحادیه صنفی در کشور وجود دارند، سؤال عمده این است که چرا تمام آنها وسیله مرکز کارگری ملی مالزی MTUC نمایندگی نمی شوند. با افزایش نیروی کار، آیا نباید این کارگران از بهترین حمایت ها و امکانات برای دفاع از حقوق کارگری خود در مقابل اعمال کارگرسستیزانه برخوردار باشند؟ آیا برنامه ای برای جلب نیروی کار در اتحادیه های ناوابسته به درون چتر حمایتی مرکز ملی وجود دارد؟ اگر تعداد بیشتری از مردم به کار اشتغال دارند، چرا تعداد کمتری از آنان به اتحادیه ها می پیوندند؟ این سوال اصلی بود که وسیله دنیس مک شینیک عضو حزب کارگر در پارلمان بریتانیا مطرح شد. همین سوالات درباره مالزی هم اعتبار دارند. در جدولهای زیر برخی داده ها - تعداد اتحادیه ها در بخشهای مختلف، تعداد اعضای آنها و تراکم اتحادیه ای (نسبت کارگران عضو اتحادیه به کل کارگران) در بازه زمانی ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۵ ارائه شده اند.

نوع اتحادیه صنفی	سال معیار						
	1995	2000	2001	2002	2003	2004	Jan-Sept 2005*
خصوصی	281	351	364	376	380	380	385
دولتی	135	127	131	130	127	130	130
دولت محلی	88	85	83	79	88	87	88
جمعا	504	563	578	585	595	597	603
نوع اتحادیه	عضویت در اتحادیه ها						
خصوصی	396,663	422,299	432,867	448,781	420,821	418,381	425,638
دولتی	226,823	236,524	284,008	295,132	298,000	296,139	309,207
دولت محلی	82,767	75,214	68,006	67,559	69,798	68,139	66,106
جمعا	706,253	734,037	784,881	811,472	788,619	782,659	800,951
جمعیت شاغل							
کل کارگران کشور	7,645,000	9,321,700	9,535,000	9,542,600	9,840,000	9,986.60	10,043,700
تراکم عضویت	9.24	7.87	8.23	8.5	8.01	7.84	7.97

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

۷- امور مالی

۷/۱- حق عضویت سالانه برای اعضای اتحادیه های وابسته

حق عضویت سالانه برای اعضای اتحادیه های وابسته [به مرکز کارگری ملی مالزی] ۱ رینگت مالزی^۱ است، که در سال ۱۹۷۸ به تصویب کمیته مالی آن رسیده بود. گرچه هزینه تقریباً همه چیز در طی این سالیان چندین برابر شده است، اما حق عضویت در اتحادیه ها در همان نرخ سی سال پیش تثبیت گردیده و افزایش نیافته است. هیئت امناء در سال ۱۹۹۲ در قطعنامه خود اعلام کرد که افزایش حق عضویت می تواند به وضعیت مالی مرکز کارگری MTUC کمک شایان توجهی بکند. بر اساس نرخ متوسط تورم ارزش ۱ رینگت مالزی در سال ۱۹۷۸ چیزی در حدود ۰/۳۹ رینگت در حال حاضر است. آیا اتحادیه ها می توانند امور اساسی خود را با این مبلغ تامین نمایند؟ آیا نیازی به بررسی مجدد و بروز کردن نرخ عضویت در اتحادیه ها پس از سی سال نیست

آوریل ۲۰۱۳: اعتراض به فساد در شبکه بانکی

نرخ مبادله ارزی برای رینگت مالزی در زمان نشر این ترجمه معادل ۲۳ سنت امریکا است.^۱

دیگر کشورها

کلمبیا؛

گامی بزرگ در جهت منافع زحمتکشان

رودریگو لوندونیو، آلیانس معروف به تیموچنکو رهبر نیروهای مسلح انقلابی کلمبیا در هنگام اعلام تبدیل شدن به حزب سیاسی

اشاره:

نظر به اهمیت تاریخی برقراری صلح میان نیروهای دولتی کلمبیا و چریکهای "نیروهای مسلح انقلابی کلمبیا" (لاس فارک) که به یک حزب سیاسی فرارویدند، ترجمه سر مقاله ال پاییس، مهمترین روزنامه اسپانیایی زبان دنیا را که در شماره دیروز در این ارتباط بچاپ رسید، ترجمه و در ادامه تقدیم شما می شود:

بعد از ۵ سال مذاکره که بخش مهمی از آن در باره اصلاحات ارضی و حقوق کشاورزان بود. بالاخره این واقعیت نمایان شد که اگر اراده برای دست یابی به صلح باشد، می توان بر خونین ترین روابط و اختلافات پیروز شد و به صلح رسید.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

حزب تازه در انتخابات سال آینده شرکت خواهد کرد و به خاطر مخاطبینش در انتخابات علامت اختصاری **لاس فارک** را حفظ خواهد کرد که در واقعیت هیچ گونه ربطی به محتوا و برنامه فعلی این حزب ندارد. مشخصا بر سر آن که با چه نامی در انتخابات شرکت کنند، اختلاف نظرهای وسیعی را در میان ۸۹۲ نماینده ای که برای بحث در این باره اجتماع کرده بودند را ایجاد کرد. از آن میان تعداد ۲۶۴ نماینده اعتقاد داشتند که برای همیشه نام **لاس فارک** را به تاریخ بسپارند که در اقلیت قرار گرفتند. باید خاطر نشان کرد که از همان ابتدای مذاکرات دشواری ها و موانع بسیاری از همه جهات وجود داشت، هم از بابت ابراز مخالفت ها از همه جهات و اصولا با بنیاد این مذاکرات و هم اختلافات بر سر محتوای مذاکرات و تعهدات قابل پذیرش از جانب دو طرف.

روند صلح در کلمبیا قدم به قدم به جلو می رود و نه تنها سر مشق بزرگی در قاره آمریکاست بلکه می تواند هم چنان نمونه ای موفق برای جنبش های آزادی خواه و دموکراسی محور که اندیشه ای به غیر از رهایی کارگران و زحمتکشان از زیر بار ستم دارند به حساب آید.

لاس فارک (که امیدواریم هیچگاه دوباره ای نداشته باشند) اکنون باید خود را برای آزمونی بزرگ و برای زندگی در دموکراسی آماده می کند: گذار به صندوق های رای در ماه مارس ۲۰۱۸ انجام خواهد شد. در آن جاست که بدون هیچ گونه تهدید و اربعایی رهبران این تشکل دگردیسی یافته باید حمایت شهروندان را بدست آورند. با آراء بدست آمده حقانیتی خواهند داشت که هیچ گاه در گذشته از آن بر خوردار نبوده اند و آنگاه می توانند با حضور فعال خود در صحنه واقعی زندگی در ساختن جامعه ای بهتر برای کلمبیا تلاش کنند.

تبدیل چریک های " نیروهای مسلح انقلابی کلمبیا " (لاس فارک) به حزب سیاسی و غیر مسلح

تبدیل شدن کامل و همیشگی چریک های **لاس فارک** به یک حزب سیاسی با نام **نیروهای جایگزین انقلابی مشترک** بیان موفقیت بدون تردید بیش از پنج سال مذاکرات صلح میان دولت کلمبیا و **نیروهای مسلح انقلابی کلمبیا است**. پایان گرفتن روند تحویل سلاح های **لاس فارک** و تبدیل آن به یک حزب سیاسی قانونی در واقعیت صحبت از پایان گرفتن پنجاه سال جنگ خونین برادر کشی میان قدیمی ترین نیروهای چریکی قاره آمریکا و دولت کلمبیاست که به بهای زندگانی بیش از ۲۲۰ هزار تن تمام شد.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

متوسط طول زمان یک قرارداد در سال ۲۰۱۵ به عبارتی ۸۰ روز بود و این رقم در سال ۲۰۱۶ به ۵۰ روز تقلیل پیدا کرده است.

پایین آمدن میزان بیکاری به قیمت از دست رفتن قراردادهای درازمدت و افزایش قراردادهای موقت و پایین آمدن دستمزدها میسر شده است.

بیست اطاق را مرتب کند، در گذشته ۱۲۰۰ یورو حقوق می گرفت امروز باید کار بیشتر انجام دهد و حقوقش به ۸۰۰ یورو تقلیل پیدا کرده است.

البته کارفرما ها هم چنین ادعا می کنند که بخشی از این قراردادهای موقت متعلق به سالن های عروسی است که کارهای شان یک روزه است و به همین دلیل کارگرانی را که استخدام می کنند کوتاه مدت هستند. هم چنین باید اضافه کرد که بخش اعظم اضافه کاری هیچ پرداختی در قبالشان وجود ندارد.

بطور خلاصه: در سال ۲۰۱۶ اسپانیا بیش از بیست میلیون قرارداد کار امضاء شده داشت، در ظاهر رقمی بسیار امید بخش است، ولی واقعیت آن است که قراردادهای کوتاه مدت و تکرار یک کارگر برای یک کار مشخص و با قراردادهای متفاوت بوجود آورنده این خوشبینی کاذب است.

از جهان کار

در جهان کار چه می گذرد؟

(بخش سوم)

احساس فزاینده ای از کار نزد کارگران امروز

کامرون تایت

اشاره:

در بخش پیشین نوشته دو گرایش دیگر در بازار کار امروز، یعنی رکود دستمزدها و اتمیزه شدن محیط کار از سه گرایش مورد نظر نویسنده تشریح شدند...

تغییر واقعیت دارد

داده های مربوط به بازار کار نشان می دهند که سه روند کلیدی تحولی در جریان اند که در کار شکلهی مجدد به بازار

کار در سطح کلان اند و چالشهای سیاستگذارانه عمومی را به همراه دارند. اما جهان کار تنها یک موضوع تکنوکراتیک نیست. این تغییرات در حال وقوع هر روزه به اشکال مختلفی توسط کارگرانی که به کار مشغول اند، تجربه می شوند و این بستری است برای آن که جهان کار نیز چالشهای سیاسی ای را موجب شود.

تحقیقات در رفتارهای عمومی نشان می دهند که تغییرات در جهان کار موجب سطوح بالاتری از اضطراب، استرس و احساس ناامنی است. آن رهبران سیاسی که علاقه مند به ترمیم مناسبات آسیب دیده با کسانی اند که صندوقهای رأی را ترک کرده اند، باید به جهان کار به عنوان فرصتی بزرگ برای بازسازی رابطه با مردمی تلقی کنند که در لبه تیز جهانی شدن د تغییرات تکنولوژیک ایستاده اند. دارای اهمیت است که سیاست سازان متوجه تغییرات عمیق در موضع انسانها نسبت به کار پهلوی به پهلوی تغییرات کلان در بازار کار باشند.

یکی از تغییرات در مورد نظر در موضع انسانها نسبت به کار متوجه ناایمنی شغلی است. افزایش سطوح احساس ناایمنی شغلی به سهولت در نیروی کار در بریتانیا قابل مشاهده است. تحقیق لیکز در مهارتها و استخدام (LAKES Skills and Employment Survey) نشان داد که بین سالهای ۲۰۰۲ تا ۲۰۱۲، بخشی از مردم که در هراس از دست دادن شغل شان اند، از ۱۷ به ۲۵ درصد افزایش یافت. تحقیق در رفتارهای اجتماعی در بریتانیا با استفاده از متدولوژیهای مختلف، هر بار به این نتیجه رسید که در سال ۲۰۱۵ حدود ۲۵ درصد افراد فکر نمی کرده اند که دارای مصونیت شغلی اند. این یافته، مبتنی بر داده های امروزی در مورد تعداد کارگران، به این معناست که بیش از ۱۱ میلیون نفر احساس مصونیت شغلی نمی کنند. از سال ۱۹۸۶، که در این باره دست به جمع آوری داده زده شده است، تا کنون این تعداد بیشتر از هر موقع دیگری است. جهان جدید در حال ظهور کار، ناایمنی را - حتی تا بیشتر از یک نفر از هر سه نفر - به بار و به همراه آورده است.

کارگران به موازات احساس ناایمنی شغلی، از تشدید مشقت و استرس در محیط کار گزارش می دهند. فرانسیس گرین، در یک تحقیق کلان در باره کیفیت کار در کشورهای ثروتمند این را یافت که کارگران احساس می کنند که سختکوشی مورد انتظار و مطالبه از آنان، به شدت تقویت شده است. این یافته توسط تحقیقات اخیر در بریتانیا، از جمله تحقیق پیشگفته (تحقیق در

رفتارهای اجتماعی در بریتانیا) تأیید شده است. بنا به تحقیق در رفتارهای اجتماعی در بریتانیا آن بخش از مردم که کار اش را پراسترس ارزیابی می کند، به نحو ثابتی روند صعودی داشته و از ۲۸ درصد در سال ۱۹۸۹ به ۳۲ درصد در سال ۱۹۷۷ و به ۳۷ درصد در سال ۲۰۱۵ افزایش یافته است. تحقیق انستیتوی اسمیت در سال ۲۰۱۶ نیز حاکی از آن بود که ۶۸ درصد کارگران احساس می کرده اند که نسبت به دوسال پیشتر از آن محسوساً سختتر کار می کنند. این کارگران علت اصلی این تغییر را پیشرفتهای تکنولوژیکی می دانسته اند. شرکت کننده ای در یک تحقیق "جامعه فابیان" که به وضع کارگران سوپرمارکتها اختصاص داشت، این تغییر در وضع کارگران سوپرمارکتها را چنین توضیح می دهد: "پیشتر کار همه ما خرده فروشی بود. کلی هم دوست و آشنا داشتیم. فضا به فضا در یک خانواده شبیه بود... مشتریانمان را هم می شناختیم... اما حالا خبری از هیچ کدام از اینها نیست. انگار که ما به روبات تبدیل شده ایم."

اگر این وضع را در برابر واقعیت رکود در سطح دستمزدها قرار دهیم، با سؤالات متعددی در باره سهم کار [از ثروتها] در جهان دستخوش تغییر کار مواجه می شویم: آیا سهم واقعی کارگران بابت کار سختتر و استرس همراه با آن، منصفانه پرداخت می شود؟

شاید آنچه باید برای جامعه به عنوان یک کل بیشتر موجب نگرانی باشد، این واقعیت باشد که امروزه بسیاری از کارگران کارشان را بی معنا می یابند. یوگاو، شرکت اینترنتی که به تحقیق در بازار اشتغال دارد، دریافته است که ۳۷ درصد کارگران بریتانیائی - یعنی حدود ۱۱/۵ میلیون نفر - بر این نظر اند که کارشان حاوی مشارکت بامعنائی در این دنیا نیست. به همین ترتیب تحقیق در رفتارهای اجتماعی بریتانیا نیز نشان می دهد که ۳۲ درصد کارگران بریتانیا احساس نمی کنند که کارشان "برای جامعه مفید باشد". روث یومان، از دانشگاه آکسفورد، این میزان بالا از بی معنا دانستن کار را جزئی از افول ارزشهای مشارکت و همبستگی در جامعه امروزی می داند.

بحران ناشی از فقدان هدف اجتماعی در جهان در حال تغییر کار توجه برخی از رهبران جامعه کسب و کارفرمایان، همچون ریچارد برانسون در گروه ویرجین یا تیم براون در شرکت ایدئو را هم جلب کرده است. آنها خواهان آن شده اند که "جامعه کسب و کارفرمائی باید هدفمندتر باشد تا بتواند بر این جدائی بین کار و جامعه غلبه کند."

بیانیه کانون صنفی معلمان پیرامون اعتصاب غذای رضای شهابی در زندان گوهردشت

تشدید برخورد های امنیتی با کنش گران صنفی

حقوق معلم و کارگر

صنفی معلمان تاکنون هزینه های زیادی در این زمینه پرداخت نموده اند. اسماعیل عبدی در بند فوق امنیتی ۳۵۰ زندان اوین مانند رضا شهابی از دسترسی به تلفن و مرخصی و امکانات اولیه محروم است. محسن عمرانی در زندان بوشهر از حداقل امکانات پزشکی برخوردار نیست. محمود بهشتی لنگرودی علی رغم وعده های دادستانی، هر لحظه با خطر بازگشت به زندان روبروست و علی اکبر باغانی در تبعید به سر می برد و فعالانی چون رضا مسلمی و طاهر قادرزاده با احکام جدید به حبس های تعلیقی محکوم شده اند و عزیز قاسم زاده دیگر فعال صنفی سال جدید را باید در تبعید آغاز کند.

در واقع علی رغم وعده های داده شده و برخلاف نص صریح قانون اساسی که بر آزادی فعالیت تشکلهای مدنی و صنفی تاکید دارد، به اشکال مختلف فشار بر فعالان صنفی در قالب احضار و تبعید هم چنان ادامه دارد و فرهنگ امنیتی بر خلاف وعده های رییس جمهور تمام فعالیت کنش گران صنفی را تحت تاثیر قرار داده است. بی شک مسوولیت اصلی عواقب اعتصاب غذا ی زندانیان، بر عهده مسوولان قضایی و نهادهای امنیتی است.

کانون صنفی معلمان، ضمن اعلام همبستگی با سندیکای شرکت واحد خواهان رسیدگی هر چه سریعتر به وضعیت رضا شهابی و آزادی وی می باشد . و باور دارد که با انتساب اتهامات واهی به فعالان صنفی نمی توان روند مطالبه محوری اکثریت قشر زحمتکش جامعه را متوقف نمود. از نظر ما بایستی هر چه سریع تر احکام حبس ناعادلانه معلمان دربند و تبعیدی بدون قید و شرط ملغی گردد. تنها در این صورت است که تشکل های صنفی می توانند با شروع سال تحصیلی پیگیر مشکلات و مطالبات بر جای مانده صنفی و آموزشی باشند.

رضا شهابی از اعضای ارشد سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه در اعتراض به صدور احکام غیرقانونی و بدقولی دادستانی از بیست روز پیش در زندان گوهردشت دست به اعتصاب غذا زده است. این عضو هیات مدیره سندیکا که بخاطر بیماری با دستور دادستانی در مرخصی متصل به آزادی به سر می برد و طول دوره درمانش بایستی جز دوره محکومیتش محسوب می شد بعد از احضار از سوی دادستانی و معرفی خود به زندان با اتهام جدید روبرو شده است و از آنجایی که کسی پاسخگوی شرایط موجود نیست، ناچار دست به اعتصاب غذا زده است و جاننش در خطر است. این در حالی است که وی را به بندی منتقل نموده اند که پیش از وی 20 زندانی بخاطر فقدان حداقل های اولیه زندگی در بند، دست به اعتصاب غذا زده اند و وضعیت نگران کننده ای بر این بند حاکم است. یکی از علل اعتصاب غذا برای فعالان صنفی شرایط بد زندان و احکام ناعادلانه است و فعالان کانون صنفی معلمان

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

صدای معلم

نه مشت زن خوبی هستم و نه مشت خورم ملس است

اتحادیه آزاد کارگران

ام البنین ابراهیمی اشکور عضو هیئت مدیره کانون صنفی فرهنگیان کیلان

تشنه لبان پی وزیری کارآمد
بودیم؟!

جناب وزیر سابق!

نه، جناب وزیر قبلی! باورم نمی شود که این حرفها از اعتقادات شما سرچشمه گرفته باشد. عقیده انسانی آن چیز است که تماما به عمل درآید وگرنه اسمش می شود شعار. بگذارید فقط یک مورد را با هم مرور کنیم؛ فرموده اید: "باید مدرسه امروز ما بتواند به کودک و نوجوان قدرت تفکر بیاموزد نه افزایش محفوظات".

حرفهای قشنگ می زنید، حرفهایی

همه این حرفهایی را که زدید، همان حرفهاییست که من و بسیاری از همکارانم بخاطر به زبان آوردن شان یک خط در میان احضار می شدیم به واحد حراست اداره جهت پاره ای از توضیحات! تک تک جملاتی که گفتید، همان دردهایی است که همکاران صدیق من بخاطر جستن راه درمان شان، هم اکنون یا گرفتار زندان اند، یا تبعید، یا تعلیق، و یا احضار و به بند کشیده شدن مجدد و چندین باره!

در مملکتی زندگی می کنیم که آدمهایش وقتی مسئولیتی ندارند، بسیار زیبا حرف می زنند و اگر کسی شناسدشان، خیال می کند با یک روشنفکر تمام عیار طرف است.

سخنان جناب دانش آشتیانی در مراسم تکریم خودش و معارفه وزیر جدید، دل آدم را می برد و عوضش آه غیض از نهاد آدم برمی آورد!

یعنی آقای وزیر، شما در طول دوره وزارت تان این قدر سازمان! آموزش و پرورش را می شناختید و ما معلمان پی خبر دور جهان می گشتیم؟! یعنی این همه مطلع بودید از مسائل و مشکلاتش و ما

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

شدند که همانا صرفا تدریس محتویات (پی محتوای) کتاب درسی تالیفی می باشد؛ چیزی که من آن را آخرین کارم در کلاس می دانستم و در عوض بیشترین

تلاشم بر شناساندن شاگردانم به خودشان بعنوان یک انسان بود و آگاهانیدن آنها به حق و حقوق انسانی شان، زیرا باور داشتم من حقیقتا یک معلم نه صرفا یک مدرس.

سال های ابتدایی تدریسم بنا را بر مبارزه گذاشتم، اما مشکل اینجا بود که اساس منطق مبارزه من بر گفت و گو استوار بود و منطق دوستانان مشت .

در نهایت وقتی دیدم ما هنوز بر سر اساسی ترین مسئله که همان وظیفه معلمی باشد، با هم زمین تا آسمان اختلاف نظر داریم و مهمتر از آن، قدرت تصمیم گیری چگونه بودن من در دستان افراد تحت فرمان شماسست، ناچار تقاضای بازنشستگی کردم، چون دیدم نه مشت زن خوبی هستم و نه مشت خورم ملس است. با خودم گفتم: فعلا منطق گفت و گو در این مکان جواب نمی دهد، باید صبورانه متمرکز شد به زیرساخت تا شاید وقتی دیگر...

امضا: یک معلم تمام وقت

هر دوی ما می دانیم که حرفهایی که در مراسم تکریم و معارفه وزرا ایراد فرمودید عین درستی و

حقیقت محض است، هم چنین هر دوی ما می دانیم که این جملات را شما از لابلاي مطالبات معلمان

دردآشنا بیرون کشیده اید، اما در این میان، فرق بین من و شما در اینست که شما فقط حرفش را زدید و برایتان دست زدند و آفرین گفتند و مراسم تکریم با دعای صلح جویانه و مسالمت آمیز جنابعالی به خوبی و خوشی خاتمه یافت، اما من که عملا می خواستم توی کلاس قدرت تفکر شاگردانم را بالا ببرم و ذهن شان را روشن کنم تا از چنبره تقلید و پیروی محض خلاص شوند و قدرت نقدپذیری و انتقاد از دیگران در آن ها تقویت یابد، دست نهادند روی گلویم و تهدید کردند و مرتب وظیفه معلمی مرا یادآور

که چنگ به دل هر دردمند معلمی می اندازد،(ببخشید که ناخواسته یاد آن خواننده را در ذهنتان زنده کردم!) اما من شخصا دقیقا بخاطر همین گفته شما چند بار ناچار شدم پله های سه طبقه اداره محل خدمتم را بالا بروم تا پاسخ گوی کسی باشم که پشت میز دایره حراست نشسته بود با دکمه های تا زیر گلو بسته که بی شک بسیار مراقب بود بندهای بخشنامه وزارتخانه ای حضرتعالی را بی کم و کاست و مو به مو اجرا کند تا خدانکرده مورد بازخواست بالادستی ها قرار نگیرد.

تلاشم بر شناساندن شاگردانم به خودشان بعنوان یک انسان بود و آگاهانیدن آنها به حق و حقوق انسانی شان، زیرا باور داشتم من حقیقتا یک معلم نه صرفا یک مدرس.

سال های ابتدایی تدریسم بنا را بر مبارزه گذاشتم، اما مشکل اینجا بود که اساس منطق مبارزه من بر گفت و گو استوار بود و منطق دوستانان مشت

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

تیتراخبار

این صفحه، اختصاص دارد به تیتراخبار های کارگری در هفته ای که گذشت. سرفصل جدیدی از بولتن کارگری، که در گسترش اطلاع رسانی اخبار و حمایت از جنبش کارگری به شرح زیر ارایه می شود.

- کارگر معترض شرکت مخابرات را اخراج و سپس راهی بیمارستان کردند
- کارگران مجتمع نیشکرهفت تپه هنوز دارند تاوان دفاع از حقوق خودرامی پردازند
- راهپیمایی و تجمعات اعتراضی کارگران کارخانه آذر آب در خیابان های شهر اراک
- اعتصاب کارگران معدن ملچ آرام رامیان در اعتراض به عدم پرداخت ۲ ماه حقوق و پرداخت ناقص حق بیمه برای دومین روز متوالی
- وعده پرداخت حقوق کارگران شهرداری خرمشهر پس از تجمع اعتراضی شان مقابل شهرداری
- بیش از ۳۰۰ معلم، کارگر و فعالان دانشجویی با صدور بیانیه مشترکی احضار محمود بهشتی لنگرودی و علی نجاتی را به زندان محکوم و خواهان توقف فوری احضار و بازداشت فعالین صنفی شدند
- اعتراض رسانه ای کارگران حفاری شمال نسبت به عدم پرداخت مطالباتشان
- کابوس بیکاری همراه با این کارگران (اعتراض رسانه ای کارگران حفاری شمال نسبت به عدم پرداخت مطالباتشان)
- اعتراض نگهبانان میادین میوه و تره بار نسبت به عدم پرداخت مطالباتشان رسانه ای شد
- تجمع اعتراضی رانندگان مسافربری دهدشت مقابل فرمانداری
- سوختگی ۵ کارگر کارخانه فولاد نطنز بر اثر ترکیدگی قالب مواد مذاب
- مصدومیت ۱۳ کارگر معدن صفاشهر بدنبال تصادف سرویس رفت و آمدشان
- مرگ دلخراش کارگر کارخانه آجر دهدشت
- یک کودک کار مجروح حادثه انفجار کوره پزخانه وایقان جان باخت
- درخواست همسر رضا شهابی از رانندگان و کارگران شرکت واحد برای تجمع در مقابل مجلس
- کارگران شرکت «کار و ابتکار» منطقه ۷ شهرداری کرج، در اعتراض به عدم پرداخت ۳ ماه حقوق معوقه در حوالی شهرداری کرج دست به تجمع زدند
- از سرگیری اعتصاب کارگران مجتمع نیشکرهفت تپه در اعتراض به عدم پرداخت حقوق
- تجمع اعتراضی کارگران بهره برداری پالایشگاه ستاره خلیج فارس نسبت به تحمیل قرارداد جدید مقابل اداره کل کار استان هرمزگان
- کنگره اتحادیه های کارگری بریتانیا خواهان آزادی فوری و بدون قید شرط رضا شهابی شد
- پایمالی حقوق کارگران شرکت مخابرات ادامه دارد
- اعتراض و تجمع اهالی روستای قلجق نسبت به عملکرد یک شرکت استخراج سنگ معدن
- مرگ یک کارگر دامداری درسندج بدنبال سقوط در چاه
- زنان به اندازه یک دهه قبل مردان درآمد دارند
- افزایش ۳۴/۴ درصدی فوتی های حوادث کار در تهران
- فروش آب ۳۰۰ میلی لیتری آلپ به قیمت ۷۰ هزار تومان در ایران
- اعتصاب و تجمعات اعتراضی کارگران پروژه قطار شهری اهواز (شرکت کیسون) علیرغم وعده و وعیدها ادامه دارد
- برگزاری تجمع اعتراضی بر مزار "مصلح حسینی" کارگر سنندجی
- گزارشی درباره ادامه بلاتکلیفی شغلی و معیشتی کارگران کارخانه روغن نباتی جهان
- عدم پرداخت ۴ ماه حقوق کارگران طرح ثابت اداره راهداری و حمل و نقل جاده ای شهرستان زابل

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

- مرگ یک نگهبان ساختمان در بروجن بر اثر گاز گرفتگی
- مرگ دلخراش یک کارگرسرویس کار آسانسوردرشیراز
- مرگ یک کارگر در حادثه آتش سوزی ساختمان نیمه کاره دزفول
- پرسنل بیمارستان بوشهر دست به تجمع زدند
- وقوع دو انفجار مهیب در کارخانه مواد شیمیایی «آرکما»/ ورود سیل به دستگاه‌های خنک کننده
- تجمع کشاورزان جعفرآباد مغان
- مرگ بیش از ۷۰ کارگر یک پروژه راهسازی در بنگلادش/کارگران قربانی سیل شدند
- جزئیات مرگ کارگر جوان در آتش سوزی عمدی بدست ماموران شهرداری سنندج
- سریال تجمعات اعتراضی کارگران کارخانه آذر آب اراک ادامه دارد
- کارگران کارخانه هپکو اراک در اعتراض به واریادات بی رویه و حفظ کارشان راهی مرکز شهر اراک شدند
- ادامه تجمعات اعتراضی جوانان متقاضی کار شهرستان مهنسبت به بیکاری
- تجمع اعتراضی معلمان حق التدریس کوهدشت نسبت به بیکارشدن مقابل آموزش و پرورش
- سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه:
- وخامت حال رضا شهابی به دلیل ادامه اعتصاب غذا
- اعتراض به حبس مجدد رضا شهابی از طرف یکی از تشکلات هماهنگ کننده سراسری در بخش حمل و نقل عمومی ایتالیا
- رواج قانون‌گریزی در محیط‌های کار
- افزایش ۵۰ درصدی آمار مصدومین ناشی از حوادث کار در استان گلستان
- وخامت حال ۱ کودک کار و ۲ کارگزن بر اثر سوختگی شدید در حادثه انفجار کوره پزخانه وایقان
- تصویب طرح ادغام صندوق بازنشستگی فولاد در صندوق بازنشستگی کشوری
- جمع معوقات حقوقی معلمان از آموزش و پرورش به حدود هزار میلیارد تومان رسیده است
- تحصن کارگران سازمان آب وفاضلاب هر سه منطقه شهر کرمانشاه مقابل استانداری بدلیل ۸ ماه حقوق معوقه
- جان باختن ۲ کارگر کارگاه بلوک زنی بر اثر برق گرفتگی
- کولبران پیرانشهری دست به تجمع و بستن جاده زدند
- اعتراضات کارگران پروژه قطارشهری اهواز(شرکت کیسون) نسبت به عدم پرداخت مطالباتشان پنجمین هفته را پشت سر گذاشت
- ۷۰ کارگر کارخانه نیان الکترونیک مشهد اخراج شدند
- کارگران کشتی‌سازی بحر گسترش هر مزدروسومین روز اعتراضشان ورودی کارخانه را بستند
- اعتصاب کارگران کارخانه نساجی شماره یک قائمشهر در اعتراض به عدم پرداخت ۳ ماه حقوق
- کارخانه سنگ تزئینی بستک تعطیل و کارگرانش بیکار شدند
- تجمعات اعتراضی کارگران بازنشسته صنعت فولاد سراسر کشور در تهران برای دومین روز متوالی
- عدم پرداخت بموقع حقوق و مطالبات پرستاران طرحی و شرکتی
- تجمع اعتراضی بازنشستگان فرهنگی نسبت به عدم پرداخت ۶ ماه حقوق مقابل مجلس
- گزارشی درباره افزایش یورش ماموران سد معبر شهرداری گرگان به دستفروشان
- کارگر کارخانه ترانسفو آریا شه میرزاد زنده زنده در کوره رنگ سوخت
- انفجار در کوره های آجر پزی / اعضای یک خانواده سوختند
- اعتراض کارکنان نیروی هوایی ارتش بخاطر کسر حقوق و تاخیر در واریز شدن حقوق ماهانه خود
- مرگ یک کارگر در دستگاه خشک‌کن رنگ
- مرگ کشاورز کامیارانی بر اثر گاز گرفتگی
- محمود بهشتی لنگرودی: فشار و تهدید دادستانی برای بازگشتم به زندان!!!
- پیام سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه به کنگره جهانی آی یو اف
- جعفر عظیم زاده: در حمایت از محمود بهشتی لنگرودی و ضرورت مبارزه متحدانه برای مقابله با موج جدید سرکوب فعالین صنفی
- اعتراض رسانه ای کارگران پروژه انتقال آب دشت سیستان نسبت به عدم پرداخت ماه ها حقوق و شرایط ایمنی کارشان
- کاهش ۲۴ درصدی تولید چای در کشور/ ۱۱۲ میلیارد تومان از مطالبات چایکاران پرداخت شد

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۱۳ شهریور ۱۳۹۶ / ۴ سپتامبر ۲۰۱۷ / سال چهارم شماره ۲۰۱

بدون شرح

